

PESTIS DRACONUM

DUŠAN D. FABIAN

DUŠAN D. FABIAN

PESTIS DRACONUM

Copyright © 2008 by Dušan Fabian
Czech translation © 2008 by Robert Pilch
from author`s unpublished manuscript
Cover © 2008 Aleš Marenčík
Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-21-7

ISBN PDF: 978-80-86309-55-2

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-56-9

ISBN ePub: 978-80-86309-57-6

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-58-3

Dušan D. Fabian

Pestis Draconum

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2008**

*Touží po mně něco divokého,
vyhlížím ve strachu příchod noci, co bude,
před pár dny jsem ztratil sám sebe.
To něco sahá po mé duši
a přízrak starých snu se stává realitou.*

*Bud'te vítáni při umírání...
Zadržím ho!
Bud'te vítáni při umírání...
Pohlédněte do zrcadla, ukazuje, co jsem.
Bud'te vítáni při umírání...
Toto město musí ihned shořet!
Bud'te vítáni při umírání...
Nevidíte, že ve mně klíčí dračí sémě?
Bud'te vítáni při umírání...
Dračí dech – zadržím ho!*

*Mnohokrát jsem byl postrachem tohoto města,
mnohokrát, a zde začínám znovu.
Teď jsem silnější a tak chladný, ledově chladný,
návrat je mým osudem.
Právě cítím, jak ve mně roste.
Právě cítím, jak to v hloubce plane.
Nejsem tím, čím jsem byl předtím.
Mohl bych zastavit tento sen?
Jsem sám sobě cizí
a nejsem schopn ovládnout se.*

Jsem divoký netvor.

Už je pro mne příliš pozdě.

Druhá strana přebírá kontrolu a já vím, že je

jen jedna cesta,

bud' můžu kráčet osamocen,

nebo vzlétne drak.

A všechno, co cítím, je rostoucí strach

Rozprostřít svá křídla a odlétnout pryč...

Rozprostřít svá křídla a odlétnout pryč...

Hansi Kürch

(Welcome to Dying, BLIND GUARDIAN)

Jiří je mužské křestní jméno. Původ jména není zcela jasný. Podle jedné teorie pochází slovo „Jiří“ z řeckého γεωργός (geórgos), což znamená „vinař“, „farmář“, „zemědělec“, „rolník“. Nabízí se ale také staroslovanský původ. Srovnajte s ruským slovem юрких (jurkij) znamenajícím „mrštný“, „hbitý“, „obratný“. V tomto případě by ke spodobnění s řeckým γεωργός došlo později. Je také možné, že se oba původy prolínají.

Wikipedie, Otevřená encyklopedie

Juraj je mužské krstné meno. Pôvod mena nie je úplne jasný. Podľa jednej teórie pochádza slovo „Juraj“ z gréckeho γεωργός (geórgos), čo znamená „vinár“, „farmár“, „polnohospodár“, „rolník“. Do úvahy ale pripadá i staroslovanský pôvod. Porovnajte s ruským slovom юрких (jurkij) znamenajúcim „vrtký“, „pohotový“, „obratný“. V tomto prípade by k spodobeniu s gréckym γεωργός došlo neskôr. Je tiež možné, že sa oba pôvody prelínajú.

Wikipédia, Slobodná encyklopédia

OBSAH

Prolog	8
Kapitola první	11
Kapitola druhá	25
Kapitola třetí	38
Kapitola čtvrtá	52
Kapitola pátá.....	64
Kapitola šestá.....	79
Kapitola sedmá	92
Kapitola osmá	115
Kapitola devátá	128
Kapitola desátá	149
Kapitola jedenáctá	169
Kapitola dvanáctá	184
Kapitola třináctá	197
Kapitola čtrnáctá.....	214
Kapitola patnáctá	228
Kapitola šestnáctá.....	244
Kapitola sedmnáctá.....	268
Epilog	279
Poděkování	281

Prolog

To se probudilo.

Někdo to násilně vytrhl z tisíciletého spánku.

Nitky klidných snů se náhle zprětrhaly a nenávratně se rozplynuly v prázdnotě.

Nečekané procitnutí doprovázel pocit zmatku a strachu. *To* chvíli jen vyplašeně naslepo tápalo kolem sebe a spěšně se pokoušelo ve své mysli posleovat střípky odložených a nepoužívaných vzpomínek, které by mu prozradily, kým je a co tady dělá.

Místo, kde odpočívalo, leželo hluboko pod zemským povrchem, kde už celé věky vládlo neproniknutelné ticho a tma. *To* nemělo tělo ani ruce, kterými by se mohlo dotýkat věcí kolem sebe, ale přece jen mělo oči, jimiž vidělo i v takové temnotě, a uši, jimiž slyšelo i v takové hloubce.

A *To* mělo pocit, že zaslechlo naléhavé volání. Vzdálené hlasy, nejspíše lidské, volající jeho jméno. Slova příliš vábivá, aby jim odolalo, a příliš mocná, aby je dokázalo neposlechnout.

Omámeně to zvedlo své éterické údy z kamenného lůžka a nemotorně se vyplazilo z trhliny, v níž do této chvíle spalo.

Vzápětí *To* ovanul náhlý proud tepla a vůně důvěrně známé substance. Lačně se natočilo jejím směrem, rozevřelo náruč sladké *manně*, seslané neznámými dobrodinci, a nechalo ji vstupovat do svých útrob.

To se ještě nikdy nesetkalo s tak silným proudem. Během pár krátkých okamžiků naplnil jeho tělo úplně po okraj a ještě dlouho poté ani náznakem neustával. *To* se od něj nedokázalo odtrhnout. Nenasytně nasávalo, co se do něj vešlo, a rychle stoupalo skoro až k nebesky blaženému stavu.

Až když proud samovolně ustal, kleslo vyčerpaně k zemi. Zároveň pocítilo nesnesitelnou tíhu. Bylo k prasknutí přeplněno plamenem moci, který muselo zkrotit dřív, než ho zevnitř nadobro spálí.

Hlas shora mu přikázal, aby se podívalo dolů.

To poslechlo a přímo před sebou zahlédlo drobného vyplašeného plaza s kůží pokrytou šedivými šupinami. Okamžitě se po něm vrhlo.

Ještěrka ztuhla. Chtěla utéct, ale neviditelné stvoření ji zadrželo dřív, než stihla vyrazit. A pak jí skrz nozdry násilím vklouzlo do těla. Obrovská žhavá masa se začala pomalu soukat do jejího drobného tělíčka a trhat jí vnitřnosti. Než naposledy vydechla, dlouho se zmítala v bolestivých křečích. Její pružné tělo přitom prudce vířilo jeskynní prach a rostlo do neuvěřitelných rozměrů.

Magie. Obludná. Nečistá.

To se pevně postavilo na čtyři tlapy a zkusmo rozezvučelo své hlasivky silným řevem.

Teď mělo hmotné tělo a část plamene úspěšně spoutalo v jeho útrobách.

Ale pořád to nestačilo. Oheň dál pálil a dral se ven. *To* ho s odporem vyplivlo na hromadu ostrých skalisek před sebou. Hornina zčernala a rozsykala se na menší kusy.

Málo, pořád málo!

To začalo zuřivě vrčet a ocelovými drápy trhat stěny jeskyně. Žár mu zatemňoval mysl. Toužilo ničit, trhat, pálit. Potřebovalo se za každou cenu dostat ven z podzemí a tam chrlit plameny na všechno, co mu přijde pod tlapy, dokud nevyhasne poslední žhavá jiskra v jeho nitru.

Bylo příliš nenasytné a teď muselo za svou hloupost pykat...

To se ještě jednou rozhlédlo po útrokách svého prastarého domova, rozprostřelo obrovská blanitá křídla a s děsivým řevem vzlétlo křivolakými chodbami k povrchu.

Kapitola prvni

„Udělala jsem něco strašného,“ zašeptala dívka.

Slova z jejích úst vycházela úplně mimovolně, původně je vůbec nechtěla vyslovit nahlas. Na tomto liduprázdném místě si ale naštěstí mohla dovolit i to nejriskantnější podřeknutí. Její tajemství zde byla vždy v bezpečí.

Alespoň před ušima živých určitě...

Dívka seděla na hrobě své matky. Chladný žulový kámen byl už léta její vykotlanou vrbou. Chodila sem pravidelně a světovala se mu se všemi drobnými radostmi i trápeními. Severní okraj Veřejného hřbitova sice nepatřil mezi nejmalebnější zákoutí Košic – stromů i laviček tady bylo pomálu a dotěrný vítr se mezi nimi bez ustání proháněl po celý rok – ale pro její citlivou dušičku představoval zázračnou oázu s nevysychajícím léčivým pramenem.

Mladá středoškolačka se dnes z jeho čiré vody potřebovala napít skutečně vydatným douškem. Z jejích očí vyzařovala dokonalá bezradnost. Smutek nepřekryly ani výrazné tmavé stíny, nanesené v silné vrstvě na jejích víčkách, naopak – jen zvyrazňovaly jeho bezednou hloubku.

„Pamatuješ si, mami, na ten černý svetřík, který mi darovala babička?“ pokračovala dívka. „Minulý týden jsem ho měla ve škole...“

Tu pletenou věc opravdu milovala. Byla to ruční práce a zastaralý vzor se hodil ke stylu, kterým se oblékala, úplně dokonale.

Svetřík ležel dlouhou dobu na dně skříně, vonící naftalínem. Babička ho z ní vytáhla pár dní poté, co dědu skolila rakovina lymfatických uzlin – tedy v době, kdy se musela chtít nechtít pustit do vyřazování většiny nepotřebného oblečení, protože se ji zbytek rodiny rozhodl šoupnout do starobince. Vnuččin nadšený zájem o jeden ze zachovalých hadříků jí tehdy skoro vehnal slzy do očí.

„Jedna spolužačka... Ona...“

Dívce se zasekl hlas, pláč měla na krajíčku. Byl to tak hloupý příběh...

Stalo se to těsně po hodině tělesné výchovy. Dívky jako obvykle odložily míče a žíněny, nastoupily do řady, pozdravily se s učitelem a rozběhly se do šaten. A zatímco se většina z nich sprchovala, skupina žákyň, omluvených ze cvičení, se z recese pustila do přehrabování cizích věcí. Jedna z nich – na jméně nezáleží – přitom schválně vypárala díru do jejího černého pokladu.

Možná to udělala z nudy, možná z čiré zlomyslnosti.

Neměly se navzájem nijak zvlášť v lásce, ale dívka si byla jistá, že spolužačce nikdy nedala přímý důvod k podobnému jednání. Mezi holkami se ale podobné věci stávají i bez toho, aby byly podmíněny něčím vážnějším než obyčejnou antipatií.

Nejhorší bylo, že ta potvora svého činu nelitovala, ani když stály tváří v tvář. Na spravedlivý hněv a výčitky dokonce reagovala jen dalším posměchem a urážkami.

Dopadlo by to jinak, kdyby nakonec neřekla, že... že...?

Ale to je vlastně jedno.

„Nechtěla jsem to udělat,“ zašeptala dívka a otřela si z tváře šmouhu po špinavé slze. „Ty vlasy... ty vlasy jí možná začaly hořet samy od sebe...“

Samy od sebe... Zbožné přání.

Nemusela si nic namlouvat. Tím spíše lhát němému kameni. Věděla, že příčinou ohnivě smrště, která se přehnala spolužaččinou natupírovanou hřívou, byl její hněv.

Nestalo se to poprvé.

Kolikrát už vědomě nebo omylem ublížila živým či neživým věcem ve svém okolí? Desetkrát? Patnáctkrát? Šlo to tak proklatě lehce – stačil jediný dotek, někdy dokonce obyčejný pohled. A vzápětí vzplanul oheň...

Nebyla z té schopnosti nadšená. Nikdy o ni nestála. Jednoho dne to prostě přišlo samo od sebe a bylo to v ní.

Dávala si pozor. Snažila se ten oheň držet pořád pod kontrolou, kosti vlastní matky necht' jsou jí svědkem. Vyhýbala se konfliktům, jak jen to šlo. Vyhýbala se čemukoli, co by ji mohlo vyprovokovat třeba jen k náznaku agresivního jednání. Od prvního dne, kdy to v sobě objevila.

Jenže ne vždy se jí to dařilo.

Občas se prostě ocitla ve zkratové situaci a zárodky plamenů z ní vyšlehly dřív, než je stačila zadržet. Přesně jako při té hloupé hádce v šatně.

Kdyby se to jen dalo vrátit zpět...

Všechno.

Nejen ten poslední čin. Úplně všechno.

Dívka si moc dobře uvědomovala, že je jiná než zbytek jejích vrstevníků. I to, jak *moc* je odlišná.

Byly doby, kdy si myslela, že je jenom bláznivá. Že se jí prostě některá kolečka v hlavě od narození točí špatným směrem. I když celkově určitě nebyla hloupá.

Pomatenost by vysvětlovala hodně věcí.

Už v útlém dětství se potýkala s mnoha neobvyklými problémy, které jiné děti neměly. Trvalo jí léta, než se naučila pořádně rozeznávat barvy a vůně. I sousedův papoušek si dokázal osvojit tyhle základní dovednosti rychleji než ona. Přitom neměla ani nejmenší problémy s chápáním mnoha dalších, podstatně složitějších věcí. Každý její pokus popsat okolí však vedl k jedinému – k poznání, že ona prostě vidí a cítí svět jinak než její rodina, učitelé a spolužáci. Jinak, než všichni ostatní...

Bojovala s těmito i s dalšími slabinami a pomocí šikovného blufování se jí s nimi nakonec podařilo vypořádat. Chtělo to však svůj čas a do té doby si užila své. Moc dobře si pamatovala na zmatek, který měla v hlavě ještě v šesti letech, a na to, jak ji skoro přivedl do zvláštní školy.

Tam by jí ale byla škoda. Prvním i druhým stupněm standardní základní školy totiž nakonec proplula bez vážnějšího zaváhání. Dokonce se dá říct, že oč byl její zápas v počátcích složitější, o to lépe se jí vedlo pak. Většinu předmětů v posledních třech ročnících základky zvládla na jedničku a v procentuální úspěšnosti u závěrečného Monitoru 9 přímo excelovala. To jí nakonec pomohlo k přijetí na gymnázium. *Park mládeže* sice možná nepatřil mezi nejprestižnější školy v kraji, ale překročení jeho prahu považovala za největší úspěch svého dosavadního života.

Ano, pár menších triumfů jí už předtím přinesla i její záliba v malování – například medaili v soutěži Košická paleta, ušklíbla se – ale k jejich dosažení nemusela vynaložit žádné zvláštní úsilí, a tak si jich nijak zvlášť nevážila. Kreslení jí šlo skvěle už odmalička, tyhle věci prostě měla v ruce. A neobvyklé zacházení s barvami ji v tomto případě kupodivu

nijak nelimitovalo. Právě naopak, zaujalo jejího učitele výtvarné výchovy natolik, že ji už na prvním stupni doporučil do lidové školy umění.

Výborný prospěch ani nadání však nijak nepřispěly k dosažení toho, o co se děti v jejím věku snaží ze všeho nejvíc – k respektu a oblibě v kolektivu.

Dívka byla po celou dobu na devítiletce outsiderem a zůstala jím i na střední škole. Tam se její odcizení dokonce ještě prohloubilo. Někdy měla pocit, že se jí tehdejší vrstevníci straní víc než čínské spolužačky Liu Lin. A nejsmutnější na tom bylo, že zatímco šikmoočku vyčlenili ze svého středu na základě obyčejných hloupých předsudků, které zdědili po rodičích, ji skutečně neměli rádi kvůli odlišnosti, kterou sice neviděli, ale zato podvědomě jasně cítili.

Mohla se ji snažit zatajovat, jak chtěla. Některé věci se prostě ukrýt nedaly.

Věci. Příhody. Skutky. Někdo by to možná nazval čarodějnými schopnostmi.

Začaly se projevovat, když jí bylo sedm, a zhruba před rokem – ve čtrnácti – se výrazně prohloubily. Úplně v souladu s babiččinou teorií, která tvrdila, že se lidem se železnou pravidelností každých sedm let vymění všechny buňky v těle a díky tomu se z nich stanou úplně nové bytosti. Je to postupný proces a ne každý si tohoto svého přerodu všimne. Někdo zaregistruje změnu chuti a na okamžik se pozastaví nad tím, že by najednou rád zhltl věci, které doteď vysloveně nesnášel, jiný si postupně uvědomí jasnou změnu celkového pohledu na okolní svět.

Novoty, které se projevíly u ní, se však skutečně nedaly přehlédnout.

Najednou dokázala zhasnout nebo rozsvítit světlo, aniž by musela vstát z postele. Během her v družině pro ni nebylo nic

jednoduššího než přinutit kostku, aby se kutálela do chvíle, kdy konečně padne šestka. Dokázala šeptem přikázat peru, aby přestalo psát, když se jí některý z učitelů chystal zaznamenat do klasifikačního archu špatnou známku. A také bleskově odpařit louži, která se rozlila po pogumovaném ubrusu, když jí kluci u oběda vytili čaj.

Ale ne všechny schopnosti tady byly proto, aby jí zjednodušovaly život.

Někdy se přistihla, jak si jen tak čmárá na obal sešitu, a uprostřed její kresby se najednou začal vynořovat záhadný obrazec – podivné geometrické tvary, pokřivené čáry, neznámé znaky – úplně jako z pomyslné Příručky pro mladé satanisty. Nevěděla, odkud se v ní ty znalosti pradávných symbolů berou, ale cítila z nich moc. Tušila, že do mnoha z nich už stačí jen dopsat jméno někoho známého a zanedlouho se mu stane něco hrozného.

Sel z toho strach. Vždycky se ale dokázala včas zastavit a obrazce začmárat nebo roztrhat.

Kdyby to bylo tak jednoduché i s tím prokletým ohněm...

Ještě nikdy nepotkala žádného člověka, který by jí dokázal říct, proč je taková, jaká je. O příčině její odlišnosti možná něco věděli její rodiče, ale ti ji opustili dřív, než se jich na to stihla zeptat.

Otce vůbec nepoznala. Ani zbytek rodiny ho nikdy neviděl. Zjevil se a zase zmizel devět měsíců před jejím narozením. Matka o něm zásadně odmítala mluvit. Dobrovolně si zvolila osud svobodné matky a statečně ji donosila, aniž by jen pomyslela na to, že si dítě nechá vzít.

Těsně před jejím narozením se v ní však něco zlomilo. Už v nemocnici ji začaly přepadávat stavy podivné úzkosti a během několika dní zešléla. Prý *poporodní deprese*. Popisně výstižná, ale v podstatě nicneříkající diagnóza... Její stav byl

každopádně vážný a už se nikdy nezlepšil. I ji si dívka vlastně pamatovala jen matně – jako zuboženou zchřadlou postavičku s laskavýma, ale smutnýma očima. Zemřela krátce po jejich pátých narozeninách.

Jediné, co jí zanechala, bylo tajemně znějící jméno, které se nenacházelo v kalendáři.

Eryxia.

Matka chtěla, aby ji pojmenovali přesně takhle. Prý se jí těsně před porodem ve snu zjevil dívčin otec a přikázal jí, aby dceři dala tohle jméno.

Bláznovství, kterému se nedalo vyhovět...

Prarodiče jí nakonec nechali do rodného listu zapsat jako Eriku. Aspoň to znělo podobně.

Jenže od chvíle, kdy tento příběh uslyšela poprvé, už na sebe dívka nikdy nemyslela jinak než jako na Eryxii. Erika sice nebylo ošklivé jméno, ale to původně zamýšlené jí přišlo podstatně výstižnější.

Divné jméno pro divné dítě.

Šílená přezdívka pro šílenou dívku, která v rámci té nejlepší rodinné tradice od zítřka nastupuje na povinnou psychiatrickou léčbu.

Jaká ironie. Ve chvíli, kdy si ona sama o sobě konečně přestávala myslet, že je blázen, ji za šílence začali považovat ostatní.

A stačila k tomu jediná jiskřička ve vlasech...

„Chtěla jsem to vysvětlit, mami,“ povzdychla si Eryxia. „Omluvit se. Opravdu jsem chtěla. Ale nikoho to nezajímalo...“

Zvuk houkající sanitky vyděsil celou školu. Záchranku přivolal tělocvikář. Do šatny vtrhl krátce poté, co se ozvalo první bolestné zaječení. Jakmile se vzpamatoval z mírného

šoku, duchaplně strčil spolužaččinu hlavu pod tekoucí vodu. Pak ji v mdlobách posadil na lavičku a zeptal se, kdo to udělal.

Všechny prsty ukázaly na Eryxii.

Tělocvikář jí přikázal, aby zůstala, kde je, a zbytek třídy vyhnal ven na chodbu. Těsně poté, co dotelefonoval, ji požádal, aby mu dala svůj zapalovač. Když mu ale popravdě oznámila, že žádný nemá, rozzuřil se skoro k nepřičetnosti a jen tak tak zadržel ruku směřující na její levou tvář.

V šatně se krátce nato seběhla skoro polovina pedagogického sboru. Učitelé ji obklopili a štěkali na ni jeden přes druhého jako podráždění psi. Nikdo z nich se v tu chvíli ani nepozastavil nad tím, *jak a proč* to udělala. Všichni viděli jen výsledek – to, že se pohádala s jinou holkou, a to, že jí ublížila tak vážně, že se to neobešlo bez lékařské pomoci.

Jak se později ukázalo, spolužaččin stav nebyl kritický – i přesto, že skončila na traumatologii. Ale nebyl ani nejoptimističtější a jeho následky se nedaly zlehčovat. Už toho dne bylo jasné, že obvazy z hlavy nesundá možná i několik týdnů a že se její popáleniny nezahojí bez ošklivých jizev na kůži.

Eryxia se jim pokoušela vysvětlit, že to udělala nechtíc, prosila o odpuštění, ale nikoho nedokázala získat na svou stranu.

Hned poté, co se zavřely dveře sanitky, jí tělocvikář přikázal, aby si rychle sbalila věci, popadl ji za rameno a odvedl do ředitelny.

Ředitelka gymnázia přivítala provinilou žákyni s pulzujícím rudým obličejem. Sotva se ovládajíc přednesla pár mentorských vět, podpořila je několika výchovně výhrůžnými frázemi a odešla se poradit s její třídní učitelkou, jak postupovat dál. Nechala ji sedět o samotě ve vlastní pracovně, dokud do školy nepřišli policisté a její adoptivní rodiče.

Dospělí pak dlouho diskutovali přímo v Eryxiině přítomnosti o důsledcích, které by se měly z incidentu vyvodit.

Tvářili se přitom, jako by tam vůbec nebyla. Viník byl jasný, tak proč něco zbytečně prošetřovat?

Dostala jedinou šanci, aby se obhájila. Úplně nakonec. Jenže ji totálně zpackala.

Snažila se jim říct pravdu, hlupačka. Přesvědčit je, že to byla nehoda. Že ty plameny začaly hořet jen tak – zničehonic. Že v tom byly tak trochu nadpřirozené síly...

Horší věc očividně nemohla vypustit z úst.

Padly různé návrhy – na pokárání, na vyloučení ze školy, dokonce i na trestní stíhání.

Vyděšeně jim naslouchala a snažila se pochopit, jak je možné, že následky jejího chvilkového výbuchu najednou přerostly do tak obudných rozměrů.

Školní pedagogové a představitelé zákona se toho dne nakonec shodli jen na tom, že s určením konkrétního trestu počkají, dokud se k věci nevyjádří rodiče poškozené.

A jejím nevlastním rodičům poměrně tvrdým tónem doporučili, aby Eryxii co nejdříve objednali na vyšetření u psychiatra.

Chladný kámen po celou dobu tiše naslouchal dívčíným vysloveným i nevysloveným stížnostem a nechával její vzpomínky a slzy prosakovat svým zvětralým tělem až do tmavé hloubky pod sebou.

Zpověď dívku očistila. Vysála z ní to nejhorší. Ale ani trochu nezmírnila celkovou bolest a smutek z toho, kam ji její prokletí nakonec dovedlo.

Stíny na hřbitově se začaly pomalu prodlužovat a brzy nastal čas vydat se domů.

Eryxia si rukávem naposledy otřela obličej, přinutila se k náznaku úsměvu a jemným dotekem se rozloučila s vybledlým portrétem uprostřed žulového náhrobku.

Mírný pocit úlevy se dostavil, až když vyšla severní bránou hřbitova a ocitla se na chodníku vedoucím okrajem sídliště Železníky. Uvědomila si, že část břemene z ní přece jen spadla a zůstala ležet za plotem nekropole. Uklidnilo ji vědomí toho, že teď už nebyla jediná na světě, kdo věděl a chápal, co se v předchozích dnech skutečně stalo.

Hřbetem Šibené hory Eryxia proběhla svižným krokem. Na nejbližší zastávce nastoupila do tramvaje číslo 9 a nechala se jí vézt napříč celou Terasou. V předním voze staré bakelitové soupravy zívala většina sedadel prázdnotou, a tak si na jedno z nich sedla, položila si botasky na okraj nízkého plechového topení, které jí stálo u nohou, kolena si přitáhla k bradě a opřela hlavu o rám okna.

Stín jejího provinění ji však dostihl dřív, než si stačila vychutnat tu krátkou chvíli klidu.

U Bílého domu nastoupili do tramvaje tři žáci z její školy. Posadili se na volnou čtyřku uprostřed vozu a začali se mezi sebou hlasitě bavit.

Chvíli ve zmatku nevěděla, co dělat. Po té nešťastné hodině tělesné výchovy se na gymnáziu vlastně už neukázala a tohle bylo poprvé, co jí od té doby někdo ze spolužáků zkřížil cestu. Setkání s někým z ostatních prváků bylo skutečně to nejposlednější, po čem toužila.

Vyděšeně stáhla hlavu mezi ramena a schoulila se na sedadle do ještě menšího klubička.

Pak sáhla po *Závoji*.

Stěnu neviditelnosti se kolem sebe naučila vztyčovat teprve nedávno. Byl to samozřejmě jen trik. Nešlo o žádnou skutečnou překážku, která by ji fyzicky oddělila od zbytku světa. Eryxia věděla, že ani po jejím vyvolání definitivně nezmizí před zraky svých spolužáků. Ale před jejich myslí se za ní dokázala ukrýt skoro dokonale.

Musela to udělat. Ještě neměla dost sil na to, aby zvládla přímou konfrontaci s někým ze svých vrstevníků. Zvláště ne s těmito primitivy.

Zpoza Závoje nehybně sledovala, jak se baví hlasitým přehráváním úryvků nejnovějších hudebních „hitů“ na svých mobilech a předháněním se v tom, kdo za poslední týden objevil text s větším počtem vulgarismů.

Tihle kluci měli vždycky navrch. Vždycky byli silnější než ona a v tuto chvíli to platilo dvojnásob. Ani dospělí, sedící okolo, se neodvážili ozvat, nedejbože je napomenout. Jen se tvářili pohoršeně a nenápadně vrtěli hlavami. Anebo se zbaběle otáčeli na druhou stranu.

Za okny tramvaje se objevila fakultní nemocnice. Majestátní sedmnáctipatrový dvojblok s obrovskou světelnou reklamou na střeše. A za ním několik dalších menších budov, z nichž už se jedna za několik hodin stane jejím novým přechodným domovem.

Alespoň doufala, že jen přechodným.

Při pohledu na obrovitou mozaiku ze skla a kamene si Eryxia vzpomněla na návštěvu u lékaře, který jí doporučil několikátýdenní léčbu na místním psychiatrickém oddělení, a podvědomě se otřásla.

Pěstouni ji k doktorovi vzali hned druhý den po rozhovoru s ředitelkou. Ten pán na první pohled vypadal vlastně docela sympaticky – postarší, dokonale oholený a očividně ošlehaný dlouholetou praxí. Stačilo mu pár nenucených vět, jeden falešný úsměv a úplně si získal její důvěru. A ona, hlupačka, mu na tu lacinou návnadu skočila.

Že je v pasti, zjistila, až když jí začal klást otázky. Skutečně nepříjemné a rafinované otázky. Otázky, kterým rozuměla jen zčásti a na něž vlastně neznala správné odpovědi.

Kdyby je znala, mohla by se pokusit blufovat. Tak jako nesčetněkrát předtím. Jenže ona ani náznakem netušila, kam jí která slova můžou přivést, a nezmohla se ani na jedinou drobnou lež.

Většinu času mlčela. Čímž si samozřejmě také dvakrát nepomohla.

Lékařskou zprávu jí vypsali za necelých dvacet minut. Z ordinace vyšla s podezřením na *nespecifikované afektivní poruchy* a s poukazem na měsíční pobyt na I. psychiatrické klinice Fakultní nemocnice Louise Pasteura. A také s pocitem neodbytné jistoty, že to chabé lešení, které si během celého dosavadního výstupu po svém stromu života tak pracně skládala, se jí najednou sesypalo pod nohama.

Eryxia potlačila nutkání opět uronit slzu a odvrátila zrak na opačnou stranu cesty.

Čekala, až se v jejím zorném poli objeví košický Amfiteátr – podivná megalomanská stavba z dob, o nichž dospělí z jejího okolí mluvili jako o „komunistických“. Chátrající zahrada židlí s kapacitou dvacet tisíc lidí, na níž ji vlastně fascinovalo jen to, že nefungovala, co byla ona na světě.

Tramvaj se rozjela ze zastávky a pomalu zamířila dolů z kopce. Projela pod mostem spojujícím fakultní nemocnici s poliklinikou, a jen co se zpod něj vynořila, barvy okolního světa před Eryxiinými očima na chvíli potemněly.

Dívka to místo znala a věděla, že nepatří zrovna k těm *šťastným*. V Košicích byly různé oblasti – světlejší i tmavší – a ona je díky svým schopnostem dokázala velmi jasně rozeznávat.

I její babička se na tomhle kopečku vždycky pokřižovala, i když kvůli podstatně prozaičtějším věcem. Před třiceti lety se tady podle jejích slov odehrála strašlivá tragédie, při níž zahynulo devět lidí a několik desítek dalších bylo těžce zraněno. Mezi jinými i jedna její kolegyně z práce. Odehrálo se to na Dušičky a událost svou temnou pečeti poznamenala

celé široké okolí, včetně frekventované křižovatky pod kopcem.

Sklon svahu se zvýšil a tramvaj zrychlila.

Co Eryxia netušila, bylo, že ani starší historie tohoto města nebyla nejsvětlejší. Kdyby se ale někdy zašla podívat mezi bloky na pravé straně cesty a nakoukla pod sem tam roztroušené lavičky, lehce by pod některými z nich našla zbytky náhrobních kamenů, které svědčily o tom, že se tady dlouhá staletí pochovávaly lidské ostatky.

To, že něco není v pořádku, si Eryxia uvědomila až po chvíli.

Tramvaj, v níž seděla, měla zastavit v polovině kopce, ale nezastavila. Od tragédie v sedmdesátém osmém to z bezpečnostních důvodů udělala vždycky, i když na tom místě nebyla žádná zastávka. Teď se však hnala dál a její rychlost se pořád zvyšovala.

Eryxia ztuhla.

Uvědomila si, že ve voze vládne hrobové ticho. Ztichli dokonce i její hluční spolužáci. Obličejové všech cestujících byly bledé a pomalu získávaly panický výraz. Jejich oči se upíraly k řidičově kabině, z níž se do rachotu železných kol ozývaly podivné zvuky.

Skrz průhledné plexisklo bylo jasně vidět, že muž vpředu opakovaně šlape na jeden z pedálů pod svými nohama, ale ten ho očividně neposlouchá.

Budovy za okny se začaly míhat čím dál rychleji.

„Brzdu!“ zařval řidič. „Zmáčknete někdo záchrannou brzdu!“

Všichni cestující však seděli jako přimrazení a nikdo z nich se nedokázal odlepit od sedadla.

„Panebože,“ zaúpěla paní, která seděla hned za Eryxiinými zády. Pravděpodobně si uvědomila, že se schyluje k podobnému neštěstí, jaké město už jednou zažilo.

Eryxia to pochopila taky. Křečovitě se chytila opěradla před sebou, nohama se vši silou zapřela do podlahy a pevně zavřela oči.

„*Stůj*,“ zachrčela skoro prosebně. Svůj příkaz adresovala tramvaji.

Souprava sebou trochu trhla, ale umíněně pokračovala dál.

„*Stůj!*“ zopakovala hlasitěji.

Druhé trnutí bylo silnější, ale vzhledem k šílené rychlosti vozu v podstatě ještě pořád zanedbatelné.

Eryxia věděla, že tohle není hra s kostkou. Věděla, že k ovládnutí několikátunové železné obludy bude potřebovat tolik sil, kolik ze sebe ještě nikdy nevymáčkla.

Ale rozhodla se to aspoň zkusit.

Kapitola druhá

David se probudil krátce po setmění. Minulou noc měl službu a domů se vrátil až dnes dopoledne. Do postele klesl úplně promočený a vyčerpaný. V poslední době se to stávalo často, ale on si nestěžoval. Jeho nová práce sice byla několikanásobně náročnější a nebezpečnější než předchozí džob v bance, ale oblíbil si ji o dost víc. Každý den přinášel něco nového a nevšedního, co vyžadovalo Davidovo plné nasazení a schopnosti, a on díky tomu cítil, že už jen tak nepřežívá, ale konečně opravdu žije. A dnes byl naprosto přesvědčen, že když si tuto cestu vybral, rozhodl se správně.

David se stal mágem na plný úvazek.

Když otevřel oči, bylo už sedm pryč. Hned po probuzení rozsvítil noční lampičku, sáhl po linkovaném karisbloku, který ležel na stolečku u postele, a zapsal si do něj několik strohých vět. Nezaznamenával si všechny sny, jen některé. Už dávno se naučil rozeznávat, které z nich jsou prorocké, a které jen obyčejné.

David měl přirozené nadání zachycovat ozvěny blízké budoucnosti. Naplno se v něm projeвило, když se před dvěma

roky, ještě jako obyčejný smrtelník, nechtě zapletl do čarodějného souboje a jeho tělo bylo na čas poznamenáno smrtelnou kletbou, které ho na poslední chvíli zbavili lidé, pro něž dnes pracoval. Tyto schopnosti v něm však podle všeho dřímaly už dříve.

Odkud se vzaly, to netušil. Možná je zdědil, napadlo ho jednou, když slyšel vyprávět svého dědu o zážitku z druhé světové války, v němž dědovi podivné nutkání jít se uprostřed noci vymočit zachránilo život. Těsně po odchodu z ubikací totiž na budovu, v níž přespávala jeho četa, dopadla bomba. Ale takové věci se stávaly mnoha lidem a často představovaly jen shodu okolností.

Davidovy předtuchy však byly skutečné. O tom se měl možnost přesvědčit už mnohokrát. Někdy je sice bylo poměrně složité správně interpretovat, ale s pomocí zkušených odborníků se v nich během speciálního výcviku v Dánsku naučil alespoň docela slušně orientovat.

Sen, který se mu zdál před chvílí, patřil k těm méně přesným a srozumitelným. Ale to neznamenalo, že nenese důležité poselství. Právě naopak. Davidovo vnitřní ucho zachytilo vzdálenou ozvěnu zatím nejasných budoucích věcí, které však brzy získají přesnější kontury a podle všeho budou nesmírně důležité.

Kůň, cválající dolů strmým svahelem, náhle zprudka zabrzdil, varovně zařičel a jeho přední kopyta na okamžik vylétla do vzduchu. Jezdec na jeho hřbetě se při náhlé změně pohybu sotva udržel v sedle a křečovitě sevřel otěže.

Lesklá kopyta ještě jednou naprázdno zahrabala v horkém vzduchu a pak dopadla do zvířeného prachu těsně u hlavy udýchané postavy, která se tam po nešťastném zakopnutí svalila. Pronásledovaný se pokusil uskočit, ale podařilo se mu jen odvalit stranou a nenávidně pohlédnout na spanilého

jezdce. Pohled jeho plazích očí hořel nekonečným pohrdáním...

Davidovi se zdálo o Goryniči – démonickém drakodlakovi a nájemném vrahovi – tajemné bytosti z astrálního světa, kterou už léta neúspěšně stíhají mnozí Lovci z řad Zasvěcených.

Gorynič zkřížil Davidovi cestu jen jednou v životě, ale on pochyboval, že vzpomínku na toho netvora někdy dokáže úplně vymazat z mysli. David ho na vlastní oči viděl v podstatě jen na krátký okamžik v tmavém průchodu oprýskaného košického činžáku, a proto si ho zapamatoval jen jako nevýraznou postavu v plášti a klobouku, kolem níž se vznášel intenzivní zápach síry a spáleniny. Blíže se s ním však seznámil pomocí zprostředkovaných dojmů sálajících ze zavražděné mrtvoly, která se jen pár minut nato dostala do jeho rukou. A na takové věci se zrovna lehce nezapomíná.

Gorynič se v Davidových snech objevoval relativně často. Přinášel hrůzu a děs, podobně jako ve skutečném světě. Byl součástí většiny nočních můr, které Davida v posledních letech občas trápily. A David, obdařený nejen zvláštními nadpřirozenými schopnostmi, ale i střízlivým úsudkem, věděl, že se v nich nepřestane objevovat minimálně do doby, než do Košic dorazí třikrát ověřená zpráva o jeho polapení nebo smrti.

Drakodlak se však zatím ještě nikdy neobjevil v prorockých snech.

Znamenalo to něco konkrétního? Mohlo, i nemuselo.

Sen, který se Davidovi zdál před chvílí, se od těch běžných lišil především tím, že namísto obvyklého scénáře, v němž byl čaroděj jen jednou ze štvaných a trápených obětí, se tentokrát sám stal Goryničovým pronásledovatelem.

Cválal za démonem na mohutném hřebci, oděný do lesklého brnění jako pohádkový rytíř, a v rukou svíral

kouzelný štít a kopí, které mu propůjčovaly nezvyklou sílu a moc.

Uháněli rychlostí větru krajinou spálenou na prach a kličkovali mezi pahýly ohořelých stromů a troskami zhroucených příbytků. Gorynič byl vždy jen pár kroků před ním, ale s příslovečnou mrštností slizkého hada se po celou dobu úspěšně vyhýbal zásahům kopí i koňských kopyt.

Jenže se mu to dařilo jen do chvíle, kdy se jim do cesty postavila široká prohlubeň, která tady zůstala po vyschlém jezeru. Na jejím strmém břehu drakodlakovi nešikovně uklouzly nohy, několikrát se zapotácel a nakonec se bezmocně zhroutil do prachu. Hřebec se mu stačil vyhnout, i když při tom skoro shodil svého jezdce. Davidovi chvíli trvalo, než zase získal ztracenou rovnováhu, ale jen co se mu to podařilo, využil jedinečné příležitosti, namířil kopí na netvorovu hrud' a na místě ho probodl.

K zemi přišpendlenému Goryniči se z tlamy vyvalila černá krev a křečovitě se roztrásl. Jenže ani takové zranění ho nezabilo. Po necelé minutě se přestal zmítat, znovu otevřel oči, výsměšně vysunul bradu a jeho bolestivé skřeky vystřídal škodolibý smích. David ztuhl a zase se mu roztrásl ruce.

To bylo všechno. Na tomto místě sen skončil.

Ale ozvěna démonického smíchu zněla v Davidových uších ještě několik minut po probuzení.

David roztáhl závěsy, zapnul televizi a zamířil do koupelny.

Jako mnozí jiní chlapi, i on měl ve zvyku si ve sprše zpívat. Jenže dnes mu při mytí do hulákání nebylo.

Sen mu nešel z hlavy ještě dlouho po osprchování, kdy se jen tak povaloval před obrazovkou a náhodně přepínal programy.